

РЕШЕНИЕ

№ 24101

гр. София, 16.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в публично заседание на 21.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **3365** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК във вр. с чл.83 ал.6 от ЗОБВВПИ.

Производството по делото е образувано по жалба от М. Г. Й. с ЕГН [ЕГН], против Отказ рег. №2300000-3374/24.02.2026г. на Началника 6 РУ при СДВР, с който е отказано издаване на разрешително за съхранение, носене и употреба на късо огнестрелно оръжие и боеприпаси за него с цел самоохрана. В жалбата са наведени доводи, че при издаване на оспорения отказ са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. С тези мотиви се иска отмяна на процесния административен акт.

В с.з., жалбоподателят Й. не се явява.Вместо него с писмено становище, процесуалния му представител адв. Г., счита, че оспореният отказ е незаконосъобразен и излага допълнителни доводи в тази насока. Моли за неговата отмяна.

Ответникът, чрез юриск. С., заявява становище за неоснователност на жалбата.

От фактическа страна:

В група КОС при 06 РУ-СДВР е постъпило заявление, вх.№ 142400 - 98/2026 г. ведно с приложени документи от М. Г. Й. , с което се иска да му бъде издадено разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие за самоотбрана.

След преглед на приложените документи и преценка на заявеното от Й. и на основание Закона за

оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ) му е връчено писмо № 230000 - 2266/2026 г., с което се уведомява, че започва процедура по издаването на отказ за достъп до ООБ (огнестрелни оръжия и боеприпаси на основание чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ).

От страна на административния орган му е била сигурена възможност по чл. 83, алинея 2 от ЗОБВВПИ да предостави писмени допълнения или възражения свързани с искането. Той се е възползвал от дадената му възможност и е внесъл допълнителни мотиви с вх. № 142400 - 646/2026 г., като заявява следното: „... пребивавам средно над 100 дни в отдалечени, трудно достъпни и слабо населени планински райони на страната ... в които институционалната защита е затруднена или невъзможна в реално време “. В допълнение към това, лицето излага обстоятелства свързани с липсата на комуникационна свързаност в тези региони, наличието на рискови фактори, както и данни за реализирано в миналото противоправно посегателство срещу него, за което същият е приложил като допълнение медицинска документация и посочва, че по случая в 06 РУ са били образувани ЗМ № 2806/2014 г. и ДП № 20423/2014 г.

След преглед на така посочените факти и обстоятелства, административния орган е издал Отказ рег.№2300000-3374/24.02.2026г. на Началника 6 РУ при СДВР, с който е отказано издаване на разрешително за съхранение, носене и употреба на късо огнестрелно оръжие и боеприпаси за него с цел самоохрана.

От правна страна.

Оспореният отказ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 ал.1 от АПК, който е издаден от компетентен орган-Началникът 6 РУ при СДВР, предвид правомощията му по чл.83 ал.5 вр. с чл.87 ал.1 от ЗОБВВПИ.Оспореният отказ е издаден в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички изискуеми реквизити съгласно чл.59 ал.2 от АПК, включително фактически и правни основания за неговото издаване. По отношение наличието на мотивите (фактически основания), съдът намира, че отказът е мотивиран от една страна с разпоредбата на чл.58 ал.1 т.10 от ЗОБВВПИ, като изрично е посочено, че разрешение за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице което няма основателна причина- самоотбрана, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. От друга страна, са анализирани резултатите от извършената проверка и е установено, че в мотивите лицето не е посочило обстоятелства за физическа или друга заплаха и нападения срещу него, нито регистрирани жалби до прокуратура или МВР, от които да е видно, че заявителят се нуждае от самоохрана. В заключение е направен извод, че заявителят не е обосновал необходимост от издаване на исканото разрешение с цел самоохрана с късо бойно оръжие. Ето защо е неоснователно твърдението в жалбата, че отказът е немотивиран и неясен.

Процесният отказ е издаден при спазване на административно-производствените правила. Производството е започнало по инициатива на оспорващия, на когото е изпратено съобщение по реда на чл.26 ал.1 от АПК, с което го уведомяват, че не е посочил основателна и мотивирана необходимост от притежаване на късо бойно оръжие и боеприпаси към него, и че ще започне производство по отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късо бойно оръжие и боеприпаси. На заявителя е дадена възможност да представи мотиви, от което последният се е възползвал, като е депозирал същите в указаният му срок. Представените на 20.02.26г. мотиви са обсъдени в оспореният отказ, който е издаден на 24.02.2026г.

Относно спазване на материално-правните разпоредби съдът съобрази следното:

Съгласно чл.87 ал.1 от ЗОБВВПИ, в едномесечен срок преди изтичането на срока по [чл.84 ал.2](#) лицето, получило разрешение за съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях или разрешение по [чл.81а](#), подава писмено или по електронен път заявление по образец за подновяване на разрешението до директора на ГДНП на МВР или до съответния началник на РУ на МВР. Според чл.87 ал.3 от с.з., разрешението по ал.1 се издава по реда на [чл.83](#).

Разрешението за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие по своята правна същност е облагодетелстващ административен акт, който органът издава при наличие на установените в закона предпоставки. В чл.58 ал.1 от ЗОБВВПИ са регламентирани материалноправните изисквания, при липсата на някое от които органът по чл.83 ал.5 от ЗОБВВПИ е длъжен да откаже издаване на разрешение. Изискванията са свързани с личността на заявителя (т. 1 - 9 на чл.58 ал.1) и с целта, за която се иска разрешението (т.10). Освен материалноправните изисквания, при наличието на които органът издава разрешение, законодателят, с оглед на правния субект, който иска издаване на разрешение и с оглед на целта, за която се иска издаване на разрешението, е регламентирал изрично и съдържанието на заявлението, което лицата следва да подадат, както и необходимите документи, които следва да бъдат приложени към него.

С оглед на разпоредбата на чл.83 ал.2 от ЗОБВВПИ органът е длъжен при констатиране на непълноти и/или несъответствия с изискванията на закона да уведоми заявителя и да му даде възможност да ги отстрани. Разпоредбата представлява изрично правило в производството по издаване на разрешително и е проявление именно на облагодетелстващия характер на акта, който се иска да бъде издаден. Разпоредбата сочи кога и какво органът е длъжен да укаже на заявителя. Той трябва да му укаже, че представените документи са непълни или несъответни на изискванията, т. е. че липсват изискуеми от закона документи или че представените не отговарят на изискванията. Освен задължението да укаже липсата или несъответствието на изискуем документ законодателят изрично е регламентирал и кои релевантни факти органът установя сам, т. е. за кои факти той събира служебно доказателства по смисъла на чл.36 ал.1 от АПК. Съгласно чл.83 ал.4 от ЗОБВВПИ органът служебно проверява обстоятелствата по чл.58 ал.1 т.3, както и дали срещу съответното лице има обвинение за умишлено престъпление от общ характер. С тази разпоредба законодателят изрично е разпределил задълженията по събиране на доказателствата между органа и заявителя.

От изложеното се налага извода, че органът е длъжен, ако при извършената проверка на съответствието на заявлението и на приложените към него документи със законовите изисквания установи, че липсва изискуем документ, в т. ч. документ, изискван с оглед на правния статус на заявителя и на предмета на исканото разрешително или че представен документ е непълен, да уведоми заявителя и да му даде срок да отстрани нередовността на документа. Органът е длъжен още служебно да събере доказателства за посочените в чл. 83, ал.4 от ЗОБВВПИ обстоятелства. Органът обаче, няма задължение да събира доказателства за обосноваване на причината за исканото разрешително. Т.е. в тежест на инициралото производството лице е да докаже нуждата от придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелно оръжие, да докаже заявената от него цел за издаване на разрешение. В този смисъл е и съдебната практика.

В конкретния случай, спорният по делото въпрос е за обосноваването на заявлението с оглед на изискването на чл.58 ал.1 т.10 от ЗОБВВПИ. За да е налице изпълнение на това

изискване е необходимо заявителят да е посочил, първо, някоя от визираните в т.10 причини, и второ, да е представил надлежни доказателства за нея, които да я правят основателна. В случая е обосновал като причина за исканото разрешително самоохрана на него, семейството му и имуществото му. Самоохраната не е предвидена като основание за издаване на разрешение в [чл.6 ал.3 от ЗОБВВПИ](#). Самоохраната е предвидена като основание за издаване на разрешение за служебни цели – [чл.6 ал.2 от ЗОБВВПИ](#), а не за граждански. Като основание за издаване на разрешение за граждански цели в [т.1 на чл.6 ал.3 от ЗОБВВПИ](#) е предвидена самоотбраната. Т.е. тази непрецизност е допусната от самия заявител с подаването на искането за издаване на разрешение, поради което възраженията в жалбата са неоснователни. Следва да се посочи, че от страна на Й. не са представени доказателства пред органа, че оръжието му е необходимо за служебни цели. Както е посочил административния орган и в мотивите на обжалвания отказ, при необходимост закона дава възможност юридически лица да предприемат действия за издаване на разрешение за оръжие. От друга страна, ако се приеме, че Й. е имал предвид издаване на разрешение за оръжие за граждански цели, за самоотбрана, то е следвало да докаже и основателността на причината, т. е. да посочи достатъчно сериозни факти и обстоятелства, които дават основание да се направи разумно обосновано предположение за действителна сериозна причина, която налага използването на оръжие, в случая, за самоотбрана.

От доказателствата по делото не се установява наличието на обстоятелства, които да обосноват извод, че заявителят е застрашен до степен, че да се налага нуждата от самоотбрана с огнестрелно оръжие. Фактите, на които се основава твърдението за основателна причина за самоотбрана, трябва да са такива, че да дават възможност да се направи разумно обосновано предположение за необходимостта от самоотбрана. Посочените от Й. допълнителни мотиви, че пребивава над 100 дни в отдалечени, труднодостъпни и слаборазселени планински райони на страната, в които институционалната защита е затруднена или невъзможна в реално време, съдът приема за недоказани. Тези твърдения на Й. не са от естество да породят желаните правни последици, изразяващи се в право да ползва оръжие за самоотбрана. Обратното тълкуване би довело до необосновано въоръжаване на населението, каквато не е целта на закона. Осъществяването на правнорегламентирана дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високия риск от обществена опасност не може да бъде самоцелно, а мотивирано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват изложените от лицето аргументи. При липсата на данни за конкретни актове, застрашаващи личната безопасност на лицето към момента на подаване на заявлението, необходимостта от носене на огнестрелно оръжие не е доказана. Изложените от Й. факти свързани с приложената медицинска документация и образуванията в Об РУ ЗМ № 2806/2014 г. и ДП № 20423/2014 г., са достатъчно отдалечени във времето за да породят правни последици целия от заявителя, както и заедно с останалите посочени обстоятелства не установяват конкретна заплаха за него и семейството му, която да води до извод за обоснованост на искането на заявителя за издаване на исканото разрешение. А предотвратяването на потенциални посегателства върху личността и имуществото не може да мотивира издаване на разрешение, тъй като заплахата от действия с такъв характер съществува хипотетично за всеки гражданин. Съответно разширяването на тълкуването на необходимостта, като предотвратяване на бъдещи вероятни, но несигурни събития, би довело до издаване на разрешение практически на всеки и би обезсмислило необходимостта като критерий, въведен в закона, за установяване на основателността на искането за осъществяване на дейностите с огнестрелно оръжие. Въведеният със закона разрешителен режим изисква установяване на категорична необходимост от носене на оръжие, а не изследване на възможни, но несигурни и дори малко вероятни събития като евентуални посегателства върху живота, здравето или имуществото на жалбоподателя.

Заплахата от действия с такъв характер съществува хипотетично за всеки гражданин на страната и разширителното тълкуване на необходимостта да се притежава оръжие като необходимост за предотвратяване на бъдещи несигурни събития, би довело до издаване на разрешение практически на всеки и би обезсмислило необходимостта като критерий, въведен в закона за установяване на основателността на искането за дейността с огнестрелно оръжие и целта на самия разрешителен режим. Въведеният разрешителен режим изисква установяване на основателна причина, която по несъмнен начин обосновава необходимост от издаване на разрешение за придобиване на оръжие, извън намеренията и теоретичните предположения на заявителя.

В случая административният орган действа в условията на обвързана компетентност и липсата на обстоятелства, посочени в чл.58 ал.1 т.10 от ЗОБВВПИ, са предпоставка да бъде отказано издаването на разрешение за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелни оръжия. В изпълнение на нормативно уредените си задължения административният орган е извършил конкретна преценка, дали към конкретния момент са изпълнени всички законови предпоставки за издаване на исканото разрешение, поради което е постановил един обоснован и законосъобразен акт.

В случая не е налице и отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК, тъй като обжалваният административен акт не противоречи на целта на закона. Началникът на 6 РУ при СДВР е административният орган който осъществява контрол върху оръжията и боеприпасите и при правилно установеното наличие на основания по чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, след изпълнение на законоустановената процедура, е издал отказа в съответствие с целта на закона, а именно да не се допуска безразборно разпространение, закупуване, съхранение, носене и употреба на огнестрелни оръжия, които са предмети с висока степен на обществена опасност, можещи да засегнат живота и здравето на множество граждани.

Предвид гореизложеното оспореният отказ съответства на материалния закон и на целта на закона, поради което жалбата срещу него е неоснователна.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Г. Й. с ЕГН [ЕГН], против Отказ рег.№2300000-3374/24.02.2026г. на Началника 6 РУ при СДВР, с който е отказано издаване на разрешително за съхранение, носене и употреба на късо огнестрелно оръжие и боеприпаси за него с цел самоохрана.

ОСЪЖДА М. Г. Й. с ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата от 50 евро разноси по делото за процесуално представителство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на оспорване с касационна жалба, чрез АССГ, пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните.